

JESSE Q. SUTANTO

NAGY **N**ÉNI
TELEFONHÍVÁSRA

**A probléma: egy véletlen gyilkosság, kétezer esküvői vendég,
egy háromgenerációs átok.**

A megoldás: négy kotnyeles ázsiai nagynéni.

Amikor Meddelin Chan véletlenül megöli vakrandipartnerét, kotnyeles anyja a még kotnyelesebb nénikéit hívja segítségül, hogy együtt szabaduljanak meg a holttesttől. Ez azonban nagyobb kihívásnak bizonyul, mint gondolnák, különösen, amikor véletlenül elszállítják a holttestet egy torta hűtődobozában... egyenesen egy milliárdos család puccos esküvőjére, amelyen Meddy, az anyja és a nénikéi is dolgoznak. Ez a családi esküvői vállalkozás eddigi legnagyobb megbízatása, és semmi, még egy gusztustalan hulla sem állhat a nénikék által megszervezett tökéletes esemény útjába.

Ráadásul Meddy egyetemi szerelme — aki ezenkívül a legnagyobb szívfájdalma is — váratlanul felbukkan az esküvői káosz közepén.

Vajon lehetséges egyetlen hétvége alatt megúszni egy gyilkosságot, visszaszerezni az exünket és összehozni egy lenyűgöző esküvőt?

Ha a nénikéket kérdezzük, a válasz: IGEN!

PULSE
VÁLOGATÁS

JESSE Q. SUTANTO

felőtt, YA, valamint kiskamaszoknak szóló gyermekkönyvek szerzője, aki az Oxfordi Egyetemen szerezte meg mesterdiplomáját kreatív írásból, de még nem jött rá, hogyan mondhatná el ezt magáról úgy, hogy ne tűnjön ellenszenvesnek. A Nagynéni telefonhívásra című regényének megfilmesítési jogait a Netflix vásárolta meg licitháborúban. Jesse jelenleg Indonéziában él férjével, két lányukkal, és nevelésesen sok távoli rokonukkal.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.jesseqsutantoauthor.com

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Vegyíts egy romantikus vígjátékot egy krimivel, fűszerezd meg némi fekete komédiával, és megkapod ezt az ízlésesen szórakoztató, melegszívű könyvet... Ha szereted a romantikus vígjátékokat (nem csoda, hogy a sztori megfilmesítésre vár!), ne hagyd ki ezt a gyöngyszemet.”

BookRiot

„A legjobb részek azok, ahol Sutanto remek jellemzést ad a kötekedő, manipulatív nagynénikről, akik jeleskednek a pusztításban. Könnyű szórakozásból is akad itt bőven az izgalmas krimiszál mellett.”

Publishers Weekly

„A helyzetkomikum, a félreértések, a romantikus gyarlóságok és a véletlenszerűen megghiúsult rablások drótkötél-mutatványa... A kohéziót Meddelin személye adja, aki szerethető, ügyes és felmenői abszolút lekötelezettje. Együtt pedig szórakoztató, szellemes társaságot alkotnak.”

The New York Times

„A szerző ragyogóan vegyíti a humort és a kultúrát a kiszámíthatatlan romantikus vígjáték és egy rejtélyes gyilkosság elegyével, miközben Meddy a családja iránti elkötelezettség, a levegőben lógó letartóztatás és egy vőlegényszörny között lavírozik. Én hangosan nevettem, te is nevetni fogsz.”

USA Today

JESSE Q. SUTANTO

NAGY **N**ÉNI
TELEFONHÍVÁSRA

— részlet —

1

Napjainkban

Nagy levegőt veszek, mielőtt benyitok a lengőajtón. Árad kifelé a zaj, a mandarin és kantoni nyelvek kakofóniája, én pedig félreállok, hogy Ma előttem léphessen be. Nem azért, mert figyelmes vagyok – egyébként az vagyok –, hanem mert előre átgondoltam az egészet. Anya a jakartai kínai negyedben nőtt fel, ahol nyüzsögnek az emberek, ezért tudja, hogyan kell eligazodni a tömegben. Bármilyen tömegben. Ha én mutatnám az utat, szájalmasan nyekeregnék: Elnézést, ó, bocsánat, *Ah Yi*, ó, nem lehetne, hogy... ugyanis asztalfoglalásom van... – A hangomat teljesen elnyelné a lárma, és örökké az étterem előtt rostokolnánk. Vagy legalábbis addig, amíg a dim sum-roham le nem csillapodik valamikor délután kettő körül.

Így is, úgy is feltorlódnak az emberek Ma mögött, ahogy utat vág magának az asztalukra váró családok tömkelegén keresztül. Rég elvesztettem volna, ha nem tartanám halálos szorításban a karját, mintha csak hároméves lennék. A recepciónál meg sem áll. Úgy lépdel befelé, mintha övé lenne az egész hely, sasszemével a nagy étkezdét pásztázza.

Hogyan írhatnám le azt a káoszt, ami egy dim sum étteremben uralkodik a kaliforniai San Gabriel-völgy szívében délelőtt tizenegykor? A hely közel száz kerek asztallal van telezsúfolva, mindegyiknél más-más család ül, sokuknál három-négy generáció van jelen – ősz hajú, szilvaarcú *Ah Mák* tartanak pufók kisbabákat az ölükben. Bambuszgőzölővel megpakolt kocsikat tolnak a pincérnők, bár ha „pincérnőnek” szólítanánk őket, sosem állnának meg nekünk. *Ah Yinek*, azaz Néninek kell szólítanod őket, és örült módon integetned, amikor elmennek melletted, hogy megálljanak. És amint megállnak, a vendégek keselyűkként csapnak le rájuk és harcolnak a kocsin lévő gőzölgő tálakért. Ordítva kérdezik, hogy van-e siu mai, har gow vagy lo mai gai, mire az *Ah Yik* előhalásszák a kért ételeket valahonnan a kocsi mélyéről.

Mandarinul borzalmasan beszélek és értek, kantoniul pedig egyáltalán nem. Ma és a nagynéném gyakran próbálnak segíteni a nyelvismeretben azzal, hogy mandarinul vagy indonézül szólnak hozzám, de aztán feladják, és átváltanak angolra, mert körülbelül felét értem annak, amit mondanak. Az angol nyelvtudásuk korántsem biztos, de még így is sokkal jobb, mint az én mandarinom vagy indonézem. Ez viszont egy újabb ok, amiért különösen nehéznek találom, hogy ételt rendeljek egy dim sumban.

Legtöbbször minden jó elfogy, mire az *Ab Yi* észrevesz és megéri a rendelésemet. Akkorra már csak a ganyi cucc marad a zsúrkocsikon, mint például a sápadt vegetáriánus gombócok vagy a párolt bok choy.

Ám ma jó napom van. Sikerül lecsapnom két adag har gow-ra, amit Első Nagynénem biztosan értékelni fog, és még lop cheung baót, vagyis kínai kolbásztekercset is kapok. Majdnem megéri az egész megpróbáltatást, hogy eljöjjenek a heti dim sumra.

Első Nagynéni helyeslően bólogat, amikor az *Ab Yi* leteszi a bambuszgőzölőket az asztalunk közepére, én pedig szinte ellenállhatatlan vágyat érzek, hogy a mellkasomat verve ujjongjak. Én szereztem azokat a garnélás gombócokat! Én!

– Egyél még, Meddy. Erőt kell gyűjtened holnapra – mondja Első Nagynéni mandarinul, és két darab párolt sertésbordát tesz a tányéromra, míg én óvatosan gombócokat helyezek a többiekére és teát töltök nekik. Második Nagynéni kettévágja az összes char siu baót, és mindenkinek a tányérjára tesz egy fél darabot. Mivel az asztal kerek, minden tányér egyformán elérhető közelségben van valamennyiünk számára, ám a kínai családi étkezések nem teljeseek anélkül, hogy ne szolgálnánk fel az ételt egymásnak; ez ugyanis a szeretet és tisztelet jele, ami egyben azt is jelenti, hogy mindezt a lehető legnagyobb hűhóval kell véghez vinnünk. Ugyan mi értelme Első Nagynéninek odanyújtani a legnagyobb siu mai-t, ha a kutya sem veszi észre?

– Köszönöm, Első Nénikém – mondom kötelességtudóan, és viszonzásul egy jó zsíros har gow-t teszek a tányérjára. Mindig angolul válaszolok, függetlenül attól, hogy a családom épp milyen nyelven beszél, mert Második Nagynéni kijelentette, hogy felmegy a vér-

nyomása, ha meghallja, hogyan küszködöm az indonéz vagy a mandarin nyelvvel. – Te is egyél rendesen! Holnap mindannyian számítunk rád. És rád is, Második Nénikém. – A második legnagyobb adag har gow Második Nagynéni tányérjára kerül. A harmadik Negyedik Nagynénié lesz, míg az utolsó megmaradt porció anyához vándorol. Ebből is látszik, milyen jó nevelést kaptam: előbb másokkal törődünk, csak azután magunkkal.

Első Nénikém felékszerezett kezével leint, ne mondjak több közhelyet.

– Mi itt mindannyian számíthatunk egymásra. – A nagy, sisakszerű frizurás fejek bólogatnak. Negyedik Nénikémnek van a legnagyobb haja, amire anya folyton panaszkodik nekem négy szemközt.

– Mindig feltűnősködik az öreglány – fakadt ki egyszer Ma, ami rém viccesen hangzott. Huszonhat éve élek együtt vele, tudom, hogy nem érdemes vitába szállni, inkább ráhagytam. Most inkább folytatta a mogyoró-hagyma szeletelését.

– Nos, kezdjünk hozzá – szólal meg Első Nagynéném, és a nyomaték kedvéért összeüti a két tenyerét. Erre mindenki kihúzza magát ültében. Ez a nénikém tíz évvel idősebb Második Nagynéninél, és lényegében ő nevelte fel a húgait, amíg a Nagy dolgozott. – Haj és smink?

Második Nénikém bólint, majd előveszi a telefonját, és felteszi a szemüvegét. Mutatóujjával rákoppint a kijelzőre, és azt mormolja:

– *Apa ya*, annak az alkalmazásnak a neve... Meddy ajánlotta a frizurák kiválasztásához. Valami pin.

– Pinterest – szólalok meg. – Segíthetek megkeresni...

Első Nagynéni szigorú pillantást vet rám, mire elgyengülök.

– Nem, Meddy. Nem szabad segítened. Ha Második Nénikéd nem találja meg az appot holnap, amikor a menyasszonnyal lesz, határozottan aláássuk a szakmai tekintélyünket. Elvárják tőlünk a profizmust – magyarázza. Vagy legalábbis azt hiszem, ezt mondja. Olyan gyorsan beszél, hogy nehezen tudom követni, de az „aláássuk a szakmai tekintélyünket” kifejezés mandarin nyelvű változatát felismerem, annyiszor hallottam már.

Második Nénikém összeszorítja a száját, bal orcája kissé megrándul. Ahogy Negyedik Nagynéném képes a végletekig felbosszantani anyámat, úgy Második Nagynéni és Első Nagynéni között is állandó a súrlódás. Ne kérdezzétek, miért; talán mert ők a két legidősebb nővér. Vagy talán a viszontagságos múltjukból fakad. Sok rossz dolog történt a családjukban, különösen Jakartában. Az évek során hallottam néhány történetet, főleg anyától.

– Ha! – krákol most Második Néném, és úgy hadonászik a telefonján a Pinteresttel, mintha egy mágikus kardot húzott volna ki egy kőből. – Megvan! Ezt a fazont választotta a menyasszony. Meddy haján gyakoroltam, és mondhatom, csodásan nézett ki. – Felém fordul, és angolra vált. – Meddy, megvan fotó, amit hajadról készítettem?

– Igen – vágom rá, és gyorsan előveszem a telefonomat. Megkeresem a képet, mire Második Nénikém az enyém mellé tartja a készülékét, és körbemutatja a fotókat.

– Ah – mondja Ma. – Nézzétek, mennyire hasonlít a modellre! Nagyon jó, Er Jie.

Második Nénikém meleg mosollyal köszöni meg.

Negyedik Néném bólint, és angolul válaszol:

– Igen, szinte egyforma a kettő. Lenyűgöző. – Az ő angoltudása a legjobb mindannyiuk közül, ez egy újabb dolog, amit anya soha nem fog neki megbocsátani, még akkor sem, ha ő maga jobban beszél angolul, mint a nővérei. Ma egyébként állítja, hogy Negyedik Nagynéném csakis azért használ hosszú – azaz két szótagnál hosszabb – szavakat, hogy bosszantsa őt. Szerintem anyának ebben igaza lehet, de ez is csak egy a sok igazság közül, ami sohasem fog kiderülni.

– A göndörség, a hullámok nem illenek az ázsiai típusú hajhoz – jegyzi meg Első Nagynéni. Angolul szólt meg, ami azt jelenti, hogy félig-meddig nekem címzi a dorgálást. Büntudat marja a belsőmet, holott ez az egész biztosan nem az én hibám. – Miért választottátok a szőke frizurát?

Második Nagynéni elkomorul.

– Nem én választottam. A menyasszony választotta. Az ügyfélnek pedig mindig igaza van, vagy már elfelejtetted? – Azzal felszúr a tányérjáról egy har gow-t, és dühösen beleharap.

– Hmm – sóhajt fel Első Nagynéni. – Meg kellett volna mondanod neki, hogy az ázsiai hajon másképp néz ki, mint a szőkén. De – teszi hozzá, amikor látja, hogy Második Nagynéném majd’ felrobban mérgében – mindegy. Most már késő. Induljunk tovább...

– Inkább haladjunk tovább – feleli Negyedik Néni-kém.

– He? – értetlenkedik Első Nagynéném.

– *Haladjunk*, ez a helyes kifejezés. Különben is, már elkezdjük a megbeszélést.

– Oké. – Első Nagynéni rámosolyog Negyedik Néni-kémre, aki ezt olyan lelkesen viszonzozza, akár gyerekkorában. Anya azt mondja, hogy Negyedik Nagynéni Első

Nagynéni kedvence, mert ő a család kisbabája, ráadásul olyan sok törődést igényelt, hogy végképp Első Nagynéném szívéhez nőtt.

– Mindig megússza – morogja sokadszorra Ma. Sohasem firtattam, hogy Ma második legfiatalabb nővérként Első Nagynéném kedvence volt-e egészen a Negyedik Néném születéséig.

– Virágok? – Első Nagynéni ismét mandarinul szólal meg, amitől kicsit megnyugszom.

Anya kihúzza magát ültében.

– Minden el van intézve. Liliomok, rózsák, bazsarózsák. Ah Guan reggel mindent elvisz a szigetre.

A sziget, amelyről beszél, Santa Lucia, egy nagy, magántulajdonban lévő sziget Dél-Kalifornia partjainál, amely érintetlen, aranyszínű strandokkal, festői sziklával és – egy hónapja – a világ egyik legfényűzőbb, legexkluzívabb üdülőhelyével, az Ayana Luciával büszkélkedhet. Holnap kezdődik Jacqueline Wijaya, a legnagyobb indonéz textilipari vállalat tulajdonosának lánya és – nem viccelek – Tom Cruise kétnapos esküvői hétvégéje.

Igen, a vőlegényt tényleg Tom Cruise-nak hívják... Tom Cruise Sutopónak. Utánaéztem. Ez a kínai-indonéz emberekre jellemző dolog: imádják hírességek és/vagy márkanévek után elnevezni a gyerekeiket (van egy Gucci nevű unokatestvérem, aki, amint törvényesen megtehetette, nagyon messzire költözött a családjától), vagy éppenséggel egy népszerű nyugati név átíratát és/vagy elírását kapják az utódok. Esetemben ezt: Meddelin. A szüleim eredetileg a Madeleine-t célozták meg. Gyerekkoromban az unokatestvéreim Meddlin' Meddelinnek hívtak, azaz tolakodó Meddelinnek. Ezért soha, de soha nem avatkozom bele mások dolgába –

nem úgy, mint anyám és a nagynéném teszik az egész családdunkkal.

Egyébként Tom Cruise Sutopo szüleinek is van valamilyen vállalkozása. Valami nagyszabású. Palmaolaj-ültetvények, szénbányák, ilyesmi. Úgyhogy ez egy különleges esküvő két, milliárdos család között egy újonnan épült üdülőhelyen, így érthető módon Első Nagynénémel együtt mi, többiek is idegesek vagyunk. Fogalmam sincs, hogyan sikerült megnyernünk ezeket az embereket ügyfeleinknek. Illetve sejtem, hogyan. Negyedik Nénikém férje – csak hogy teljesen pontos legyek – Jacqueline unokatestvére apósának a testvére. Szóval gyakorlatilag rokonok vagyunk. A kínai-indonéz kultúrában így működnek a dolgok; valahogy mindenki rokonságban áll mindenkivel, és az üzletek azért jönnek létre, mert valakinek az apósa ismeri másvalaki barátjának az unokatestvérét.

Azt hittem, hogy bárgyú céges mottónk, amire Első Nagynéném oly büszke – *Nagy napodnak párja nincsen, megszervezi ez a család: Chan!* – elijeszti majd az úri násznépet, ám ők viccesnek találták. Azt mondták, ettől még biztosabbak lettek abban, hogy minket akarnak megbízni a nagy napjukra.

Anya épp arról fecseg, hogyan sikerült megszereznie a legritkább virágokat.

– Az elrendezés pedig, hogy is mondják angolul, Meddy? *Göngyölű* lesz?

– Úgy érted, gyönyörű lesz? – szól közbe Negyedik nénikém, mire anya a világegyetem leghalálosabb pillanatát veti rá.

– Nagyon jó – mondja sietve Első Nagynéni, megszakítva ezzel a Ma és Negyedik Nagynéni közötti radio-

aktív szemmel verést. – És végül a zene: azzal minden rendben?

Negyedik nénikém dühös arcára elégedett mosoly ül ki.

– Hogyne, a zenekarral éjjel-nappal gyakoroltunk. Tudod, az emberek folyton bejönnek a stúdióba, hogy meghallgassák, ahogyan énekelek. – Negyedik Nagynéném élettörténetének két változata van. Az első verzió szerint egykor ünnepelt csodagyerek volt, akinek a hangját az újságok „angyali” és „nemzeti kincs” jelzővel illették. Jó úton haladt a sztárság felé, de aztán mindent maga mögött hagyott, amikor a nővéreivel együtt Kaliforniába költözött. A második verzióban már csak közepes énekesnőként szerepel, aki ravaszul meggyőzte az egész családját, hogy hagyják el az országot és költözzenek Kaliforniába, hogy ott aztán megvalósítsa vágyálmait, és betörjön Hollywoodba. Az egyik verzió Negyedik Nagynénimé, míg a másik anyámé.

– És a torta? – kérdezi Második Néném, és a szeme sarkából Első Nagynénire pillant. – A központi asztaldíszünknek tökéletesnek kell lennie, ellentétben azzal a csúfsággal, amit Mochtar Halim lányának esküvőjére készítettél. – Színpadiasan felsóhajt. – Úgy tűnik, itt már mindenki *hiteltelen*. – Értetlenkedve, lassan elemzem a szavakat a fejemben. Azt hiszem, azt mondja, hogy Első Nagynéni miatt mindannyian elveszítettük a jó hírnünket. Tényleg fel kell frissítenem a mandarin nyelvtudásomat.

Mindegy, a lényeg, hogy Második Nénikém jól beszólt nekünk. Cheriss Halim esküvője a kedvenc témája, mert Cheriss ördögien trükkös tortát kért – egy otrétegű, fejjel lefelé fordított tornyot, ahol az alsó réteg a legkisebb, a felső pedig a legnagyobb. Első Nagynéném, aki

évek óta a Ritz-Carlton Jakarta vezető cukrászaként dolgozik, biztos volt benne, hogy meg tudja csinálni. Ám valami rosszul sült el. Nem tudom, mi, talán nem volt elég stabil a szerkezete, vagy egyszerűen csak lehetetlen küldetésnek bizonyult összehozni egy tengerparti esküvőre a kaliforniai nyár közepén. Bármi volt is az, a vendégek elborzadt zihálása közepette a hatalmas torony, mint egy lassított felvételen, eldőlt, majd az egyik virágoslányra borult. Ez volt az egyetlen alkalom, hogy rossz hírünket keltették a neten, de Második Nénikém azóta folyton Első Nagynéném orra alá dörgöli az esetet.

Első Nagynénim orrlyukai kitágulnak.

– Csak szójaszószt jöttem venni.

Oké, ezt már biztosan félreértettem. Anyához hajlok, és suttogva megkérdem:

– Miért mondja a nénikém, hogy szójaszószt akar venni?

– Huh – fújtat Ma. – Látod, ezért mondogatom neked: figyelj oda a kínai órán! Első Nagynénéd ugyanis azt mondta a Másodiknak, hogy törődjön a saját dolgával.

– Köszönöm, hogy emlékeztetsz rá, Meimei – teszi még hozzá Első Nagynéni. Hú, most aztán tényleg dühös. A többieket csak akkor szólítja Meimei-nek, azaz kishúgnak, amikor emlékeztetni akarja őket, ki a legidősebb. – Természetesen minden készen áll. A tortával is minden rendben, kérlek, ne aggódjatok miattam! – Azal olyan mosolyt küld Második Nénikémnek, amit csak úgy tudok leírni, hogy „olyan édes, hogy az már halálos”, aztán felém fordítja a figyelmét.

Fészkelődni kezdek a helyemen. Első Nagynéni a legrobosztusabb mind közül. Azt hiszem, húsz év cukrász lét ezt teszi az emberrel. Amúgy jól viseli a méretét, és

ettől még fenségesebb, meggyőzőbb lesz. Nem véletlenül ő az, aki a potenciális ügyfelekkel foglalkozik. Nem szeretnék csalódást okozni anyának, ám annak még a gondolatától is álmatlan éjszakáim lesznek, hogy Első Nagynéninek okozok csalódást. Ez talán onnan ered, hogy életem nagy részét egy házban töltöttem anyámmal és a testvéreivel. Anya és én csak egy évvel ezelőtt költöztünk saját lakásba, miután a családi vállalkozás elkezdett folyamatosan nyereséget termelni. Viszont még mindig, mindannyian ugyanazon a környéken lakunk, alig tíz percnyi sétára egymástól, és érzem az elvárásaik súlyát: mintha négy anyám lenne, és az összes reményüket és álmukat az én vállamra helyezték volna. Elmondhatom magamról, hogy alapvetően a koffein és a családi bűntudat keveréke hajt.

Első Nagynéném szembefordul velem, mire a gerincem ösztönösen kiegyenesedik. Talán érzi, milyen ideges vagyok a holnapi nap miatt, mert bátorító mosollyal köszön rám, és a kedvemért angolra vált.

– Meddy, minden rendben a kamerával, ugye? Készen állsz a nagy napra?

Bólintok. Tegnap ellenőriztem, aztán újra ellenőriztem a kamerámat, a tartalék gépemet és mind az öt objektívemet. Már hetekkel ezelőtt elküldtem az összeset karbantartásra és alapos tisztításra, hogy felkészüljek erre az esküvőre. Utálom, hogy a családom kemény munkájának dokumentálása – Első Nagynéném toronymagas tortái, Második Nénikém szofisztikált frizurái és hibátlan sminkjei, anya gyönyörű virágdíszei, valamint Negyedik Néném magával ragadó fellépései – mind rám hárul. Minden esküvőn megpróbálok mindent megörökíteni, ennek ellenére mindegyiken kihagyok valamit. A legutóbbin például elfelejtettem előnyös szögből lefo-

tózni Negyedik Nénikémet, ahonnan „húszévesnek néz ki”, az azt megelőzőn pedig nem sikerült megörökítenem a 17. asztalon lévő asztaldísz, amely nyilvánvalóan jelentősen különbözött az összes többi asztaldísztól.

– A felszerelésem tökéletes állapotban van – biztosítom őket, – és észben tartom, milyen képeket kell készítenem a közösségi média posztjainkhoz.

– Meddy, te édes, drága gyermek – mondja erre az Első Nagynénim, és én mosolyt erőltetek az arcomra. Á, a gyermeki jámborság az ázsiai nevelés alapja! Amióta az eszemet tudom, arra tanítottak, hogy az idősebbeket – vagyis anyát és a nagynéniket – mindenek fölé helyezzem. Emiatt generációm hét gyereke közül én vagyok az egyetlen, aki részt vesz a családi vállalkozásban, annak ellenére, hogy kétségbeesetten ki akarok szállni belőle. Csakis az ő kedvükért teszek úgy, mintha imádnám az egészet – a felhajtást, a rengeteg munkát, a sok cipekedést a különböző helyszínekre –, ám ez lassan elpusztítja azt, amit a fotózásban szeretek. Hónapok óta foglalkoztat a gondolat, hogy otthagynom az esküvői üzletet és visszatérek ahhoz, ami a legjobb a fotózásban; hogy legyen rá elég időm, játszadozhassak a különböző objektívekkel, világítással és szögekkel ahelyett, hogy rohamtempóban ellőném az összes fotót ugyanarra a témára. Nem mintha ezt valaha is elmondhatnám a családomnak.

– Igen, nagyon jó kislány vagy – csiviteli indonézül Ma. Ma és a nénikék egyformán folyékonyan beszélnek mandarinul és indonézül, ráadásul zökkenőmentesen váltanak egyik nyelvről a másikra. Széles mosoly ül ki az arcára. Óóóó. Vajon miért mosolyog ennyire? – Épp ezért van egy meglepetésünk számodra.

Most az összes nagynéném rám vigyorog. Összehúzom magam a székemen, a siu mai megdermed a számban.

– Mi folyik itt? – kérdezem, a hangom még a szokásosnál is halkabban szól a családom előtt.

– Megtaláltam számodra a tökéletes férjet! – jelenti be Ma, mire az összes nagynéném felkiált:

– Meglepetés!

Csak pislogok.

– Hogy mit találtál?

– A tökéletes férjet! – hörgi anya.

Átnézek a vállam fölött, félig-meddig arra számítva, hogy valami fickó, akibe Ma valószínűleg a Ranch 99 piacon botlott, felbukkan mögöttem.

– *Aiya*, nincs itt, te buta – mondja Ma.

– Miért, talán a kocsid csomagtartójában tartod megkötözve?

– Ne gúnyolódj, Meddy! – szid össze Első Nagynéném. – A mamád azért teszi mindezt, hogy neked jó életed legyen.

Bűntudatosan rábólintok. Felnőtt vagyok, mégis elég egyetlen figyelmeztetés Első Nagynénémétől, hogy újra háromévesnek érezzem magam.

– Bocsánat, anya. De én nem...

– Nem, nem és nem – mondja Ma. – Miért olyan nehéz rávenni téged, hogy randizz? Próbáltalak összehozni Awai bácsi fiával, de nem, te nem hagytad. Azután megpróbáltalak összehozni a liliomszállítómmal, Ah Guannal – tudjátok milyen jóképű Ah Guan –, de azt is visszautasítottad. Még csak találkozni sem akartál vele.

– Meddy valószínűleg azért olyan óvatos, mert legutóbb, amikor megpróbáltad összehozni Wang Zhixiang fiával, kiderült, hogy... emlékszel? – veti közbe Negyedik nénikém.

Ma ingerülten leinti.

– Miért hozod fel folyton Zhixiang fiát? Jó, jó, kiderült, hogy valami mániákus. Mégis honnan kellett volna tudnom?

– Kleptomániás – motyogom. Mire a randink véget ért, ellopta a táskámból a sminkkészletemet és valahogyan az egyik cipőmet is. Mármint a srác egy seggfej, de meg kell neki adni (különben ellopja), hogy jól csinálja.

– Na, mindegy, *sayangku* – becéz most indonézül anya, amit csak különleges alkalmakkor szokott, mint például amikor lediplomáztam a Kaliforniai Egyetemen, a UCLA-n –, ez a srác minden szempontból jó választás. Én mondom neked, nincs jobb nála. Annyira jóképű, kedves és okos! Ééés...

Ó, istenem, most jön a java! Az utolsó szög a koporsóban. Mi lesz ezúttal? Amilyen szerencsém van, kiderül, hogy másod-unokatestvérek vagyunk, vagy ilyesmi.

– Ő a szálloda tulajdonosa! – visítja ekkor Negyedik Nénikém.

Anya rámered.

– Épp most akartam elmondani neki. Elrontottad a meglepetésemet!

– Túl sokáig húztad – feleli Negyedik Néném, azután mindannyian várakozóan, vigyorogva fordulnak felém.

– Uh. – Letettem az evőpálcámat. – Most örülnöm kéne? Ez túl kockázatosnak hangzik. Talán idézzük fel egy tanfolyam keretében, mennyire rossz vagyok a randizásban? Pontosan melyik részét tartjátok jó ötletnek?

– Ah – mosolyog önelégülten anya. – Tudom, hogy nem vagy túl jó a randizásban...

– De csakis azért, mert olyan jó kislány vagy – áll ki mellettem Első Nagynéni.

Második Nénikém bólint.

– Igen, te nem vagy ribanc. Ezért nem megy neked a randizás.

– Nénikém! Nem lehetne, hogy ne szégyenítsük meg a nőket ilyen kifejezéssel?

Megvonja a vállát, de korántsem bűnbánóan.

– Mindegy – veszi át a szót Ma –, nem számít. Nem baj, hogy ügyetlen vagy a randizásban, mert ez a fiú, ó, annyira szerelmes beléd, Meddy. Tudja az összes hibádat, meg hogy milyen esetlen vagy az életben, meg minden, de azt mondja, ettől még jobban szeret!

– Hé, hé! – emelem fel a kezem. – Várjatok. Oké? – Mély lélegzetet veszek. – Túl sok nekem ez így egyszerre. Visszaválthatnánk angolra? Mert biztos vagyok benne, hogy mindent félreértettem. Először is, ismeri az összes hibámat? Mégis mi a f... franc van, anya? Honnan tudja rólam ezeket a dolgokat?

– A neten bukkant rá a fickóra! – kiált fel diadalmasan Negyedik Nénikém. Gondolom, egész idő alatt alig tudta titokban tartani, mert az egész arca ragyog az izgalomtól. – Anyád felment a netre, beregisztrált egy társskereső oldalra, és már hetek óta cseveg vele!

– Micsoda?! – Ó, istenem, szóval mégsem értettem félre. Tényleg nekiállt keresni nekem egy random srácot, akivel randizhatok. – Anya, ez most komoly?

– Igen, ugye milyen jó ötlet? Így megtudhattatok egymásról pár dolgot még a randi előtt, ami egyébként ma este lesz.

– Ma este? – hüledezem. – De hát *nem is* ismerem!

Semmit sem tudok róla, azonkívül, hogy hetek óta cseveg az anyámmal. Vagyis... te jó ég, ez aztán a nagy szarság, anya!

– Ezért mondom el most – mondja Ma rezzenéstelen arccal, miközben az én arcom lángol az indulattól. – Ó, hát ő igazán jó fiú, annyira tiszteli az idősebbeket.

– Honnan tudod? – Rájövök, milyen hangosan beszélek, mert a szomszéd asztalnál felém fordulnak a fejek. Márpedig baromi hangosnak kell lenni ahhoz, hogy felhívjam magamra a figyelmet egy dim sum étteremben ebédidőben, ami csak azt mutatja, milyen rohadtul ki vagyok akadva.

– Megvette a szülei házát! Egy kastélyt San Marinóban, nagyon jó helyen.

A három nénikém ünnepélyesen bólogat. A San Marino negyed Los Angelesben alapvetően a családom Szent Grálja – elég közel van, hogy beszerezzük a késő esti tajvani buborékos teánkat, de távol esik a bevándorlóktól. Anya és a testvérei azóta tartják rajta a szemüket San Marinón, amióta Kaliforniába költöztek.

– És imád főzni – folytatja Ma, rám szegezve a tekintetét –, ami nagyon jó, mert akárhányszor tanítalak, te még mindig nem tudod, hogyan kell. Hogyan lehetnél jó feleség, ha még rizst sem tudsz főzni?

– Maradjunk a témánál – javasolja Negyedik Nénikém.

Most az egyszer anya hallgat rá.

– Két kutyája van. Mindig is akartál kutyát. Tesék, most egyszerre kettőt is kaphatsz! Olyan ápolt jószágok! Nézd csak! – Azzal felmutat egy fotót két fényesre suvickolt golden retrieverről; olyan tökéletesen aranyszínűek és tökéletesen formásak, mintha valami kisállatmagazin modelljei lennének.

– Mondom neki, hogy „esküvői fotós vagyok”, mire ő: „Húha, ez lenyűgöző!”, mire én...

– Állj! – Egy másodpercet kell várnom, hogy a szavak jelentése leülepedjen. – Te most... anya. Te... az én profilmossal mentél fel egy társkereső oldalra? – Tátott szájjal ülök tovább, nem lélegzem, nem pislogok, vagy bármi ilyesmi.

– Hát persze, hogy a tiéddel! – mondja Második Nagynéném. – Mégis hogyan jött volna össze a sráccal? Ha elárulta volna a valódi korát, hogy ötvenhat éves...

– Ötvenhárom – szól közbe Ma. Negyedik Nagynéni erre felhorkan.

– Ha a valódi korát mondja, akkor a vele egykorú férfikkal kerül össze – magyarázza lassan és érthetően Második Nénikém, és bátorítóan rám mosolyog. – Érted már? Ezért kellett úgy tennie, mintha te lennél.

Még most sem értem. Hát mi az én életem? Miközben az agyam prűszkölve próbál alkalmazkodni a helyzethez, anya újabb mély, lélekbe markoló üzenetekkel traktál, amelyeket Jake, a szállodatulajdonos küldött nekem.

Látott rólam képeket, és azt mondta, „lélegzetelállítónak” talál.

– És neked legalább van róla képed?

– Megkérdezem, de azt hiszem, talán egy kicsit félénk – mondja Ma.

– Felfogtad, hogy ez azt jelenti, hogy egy komplett trollal van dolgunk? – szegezi neki a kérdést Negyedik Nénikém.

Anya leinti.

– Szerintem nagyon jóképű, ezért nem akarja megmutatni a fotóját. Azt szeretné, hogy önmagáért szeresd, ne a vonzó megjelenése miatt.

– Emellett tajvani, így nagyon jól tud mandarinul – teszi hozzá Második Néném. – Talán vele végre fejleszt-

heted a mandarin nyelvtudásodat. Valahányszor megszólalsz mandarinul, *aduh*, megfájdul tőle a fejem.

– Bocsánat – motyogom. Annyira felzaklat mindaz, amit rám zúdítanak, hogy nem tudom, hogyan reagáljak. – Megnézhetem azokat az üzeneteket?

– *Aduh*, erre most nincs idő – feleli Ma. – Hidd el, ez egy nagyon jó fiú. Nagyon jó. Ha nem találkozol vele, lemaradsz róla.

Legnagyobb döbbenetemre, az egész szörnyűség ellenére, egy részemet mégis sikerült megnyernie, ami egyértelműen azt jelenti, hogy elvesztettem a józan eszemet.

De mikor is voltam utoljára randin...?

Tavaly nyáron? Tavaly ősszel? Krisztusom! A pokolba is! Tényleg ilyen régen lett volna? És jobb, ha bele sem gondolok, mikor feküdtem le utoljára valakivel. Ahogy a legjobb barátnőm, Selena szokott emlékeztetni rá: *Csajsz, addig spájzolj be, amíg végleg le nem húzzák nálad a redőnyt*. Lepillantok az ölembe, a „redőnyös dologra”. Miért nem tudja Selena egyszerűen azt mondani, hogy „vagina”? *Ugye nem fogod örökre bezárni a boltot?*

Oké, most kezdtem el beszélgetni a vaginámmal. Anyának talán igaza van. Feltétlenül el kell mennem egy randira. Még ha a legfurcsább, legkínosabb módon hozták is össze nekem.

– El kell rá menned, *ya* – mondja Ma, nem is sejtve, hogy közben csendben rábeszéltem magam – és a vaginámat – a randira.

– Nem szabad lemondanod! – figyelmeztet Első Nagynéni. – Ha az utolsó pillanatban lépsz vissza, az számára nagy sértés.

– Igazán nagy sértés – helyesel Második Néném. – De tudjuk, hogy nem teszel ilyet. Mert te olyan kedves lány vagy.

– Veszélyeztetnéd az esküvői hétvégét – teszi hozzá Negyedik Nénikém. – Menj csak el szépen a randira, légy kedves, légy az aranyos önmagad. Biztosan beléd szeret majd.

Anyámra és a nagynénémre meredek. Ők visszabámulnak rám, mosolyognak és bólogatnak, ahogy a macskák szoktak, amikor sarokba szorítottak egy egeret.

– Rendben van – sóhajtok fel végül. – Mondj el mindent, amit tudnom kell a ma esti randimról.

2

Második évfolyam, hét évvel ezelőtt

– NE tegyél a tiédbe szeletelt virslit és kimchit – mondom, az orromat ráncolva.

– Ja, persze, mert te beleteheted azt a pandás izét a tiédbe, de én nem tehetem bele a virslit és a kimchit az enyémbé, hmm? – kérdezi Nathan, miközben a bizarr bögrés süteménytésztaját kavargatja.

– A pandanlevél íze legális tortaíz, te barlanglakó. Milyen bögrés süteményben van szerinted virsli és kimchi?

– A legjobb fajtában – vágja rá Nathan. – Tudjuk, hogy az enyém sokkal jobb ízű lesz, mint a tiéd, és a végén megeszed az egészet.

– Kizárt.

Tíz perccel később csalódottan felkiáltok, amikor a kanalam a bögréje alján koccan.

– Csak ennyi van belőle?

Nathan felnevet.

– Megmondtam előre. Bár el kell ismernem, a panda nagyon finom.

– Nem panda, hanem pan-DAN. Nem esszük meg az állatot. Ez egy növény.

– Ó! Egész idő alatt azt hittem, hogy a pandák mirigyeknek váladékát esszük, vagy ilyesmi.

Most rajtam a sor, hogy nevessek. Komolyan, ez a fickó...

– Hogy te mekkora idióta vagy! Istenem, nem hiszem el, mégis melyik mirigy?

– Nyilvánvalóan anális.

– Undorító.

Elvigyorodik azzal a vigyorral, amitől szinte eltűnik a szeme. Amitől hánynom kell. Csak hogy tisztázzuk, azért akarok hányni, mert ilyenkor annyira aranyos, hogy még a gyomrom is összefacsarodik, nem pedig azért, mert undorodom tőle. Amikor Selenának meséltem Nathan veszélyes vigyoráról, azt mondta: *Hát, vagy gyomorrontásod van, vagy szerelmes vagy. Akárhogy is, maradj távol tőlem. Nem engedhetem meg magamnak, hogy megbetegedjek.*

Szerelmes. Nézem, ahogy Nathan feláll és a hűtőhöz megy, hogy készítsen nekem még egy virslis-kimchis bögrés süteményt, és tudom, persze hogy tudom, hogy ostobán és idegesítően, félpercenként-csekkolom-a-telefonomat módon szerelmes vagyok belé. Miután golyaként már az első héten megismerkedtünk, Nathannel gyorsan összebarátkoztunk. Úgy érzem, ez így van elrendelve. Még a vezetéknevünk is ugyanaz: Chan. Mégis mekkora az esélye ennek? Oké, ez a leggyakoribb vezetéknev Hongkongban, ahonnan az apja származik, és az egyik legnépszerűbb vezetéknev Kínában, ahonnan

a nagyapám származik, ám én úgy érzem, ez a sors keze. Majdnem minden nap együtt lógunk, és rengeteg közös programunk, élményünk van. Megtaláltuk a legjobb helyeket a könyvtárban, ahol szundikálni lehet, felfedeztük a legjobb fagyaltos szendvicskombót Diddy Riese-nél (fehér csokis, makadámiadiós süti vajas pekándióval), és ma átjött a kollégiumom társalgójába, hogy bögrés tésztát készítsen. Olyan ez, mint a Selenával való barátságom, csak épp részemről gyomorszorító vonzalom társul mellé. Az ő részéről...

Hát, nem tudom. Néha azt hiszem, ő is vonzódik hozzám. Időnként rajtakapom, hogy gyengéden néz rám, amitől a gyomrom egyből összerándul (köszönöm, gyomor). De aztán olyat tesz például, hogy a könyökét a fejem tetejére teszi, amikor a piros lámpánál várakozunk, és akkor biztos vagyok benne, hogy csak barátként tekint rám. Ami nekem teljesen megfelel. Én benne vagyok a plátói barátságban, igen. Nyugodt vagyok. Teljesen nyugodt.

Nathan a vállamra teszi a kezét, én pedig gyakorlatilag felugrok a székből.

– Húha, jól vagy?

Felhorkanok.

– Uh, persze, miért ne lennék? – Pedig nem vagyok, mert megzavarta az álmodozásomat a hasizmárol, amely – esküszöm – látszik a UCLA-s kapucnis pulóverén keresztül is.

– Hallottad, amit mondtam?

– Miről is?

– A Phi Kappa buliról.

Vágok egy grimaszt.

– Egy diákszövetségi buli? Miért, mi van vele?

– Öhm, nem akarsz elmenni? A barátom is tag, és azt mondja, nagyszerű bulijaik vannak. Nem is tudom... jó móka lehet.

– Az megvan, hogy egy diákszövetségi bulin mindenféle rossz dolog történik? Alkoholfogyasztás, zaklatás, nemi erőszak...

– Oké, oké – nevet Nathan. – Értem. Nem akarsz elmenni.

Ah, miért kell ilyen ünneprontónak lennem? Persze, hogy el akarok menni. Csak... azt hiszem, halálosan félek, hogy Nathan rájön, hogy belé vagyok esve, és ez nagyon kínos lenne.

Szerencsére a mikrohullámú sütő ekkor megcsendül. Nathan a bögrés tésztával van elfoglalva. Olyan könnyed természetességgel mozog a közös konyhában, ezzel a csak rá jellemző kecsességgel, hogy engem valami macskafélére emlékeztet. Egy oroszlanra vagy egy hiúzra. Frissen vágott metélőhagymát szór a bögrés tésztára, aztán odacsúsztatja hozzám. Megköszönöm neki, bár már elment az étvágyam.

– Indulnom kell. Megígértem Mattnek, hogy elmegyek vele a konditerembe.

– Köszí a sütit – mondom a világ leglazább hangján. – És jó edzést! – kiáltom még utána az utolsó pillanatban, majd azonnal megbánom. Szemrehányásnak hangzott.

Újra rám villantja azt a bizonyos vigyort, aztán lelép. Visszabattyogok a szobámba. Selena alig néz fel a mattekönyvből, amikor színpadiasan az ágyamra dőlök.

– Csak nem begerjedtél? – kérdezi, miközben a füzetébe írkal.

– Csak de – nyögöm a párnámba. – Totál begerjedtem.

Elfordítom a fejem, és ránézek.

– Amúgy nem vagy túl empátikus.

– Elhívott a Phi Kappa buliba?

– Te honnan tudsz erről?

Selena a szemét forgatja.

– Talán mert van társasági életem? És Nathan nem csinál titkot abból, hogy elhívott téged.

Felnyögök.

– Nem vagyok jó a bulizásban. Ha egyszer is látott volna egy buliban, tudná, mekkora balfék vagyok.

– Ezért nem bulizol itt az egyetemen? – bámul rám Selena. – Fiam, neked aztán vannak problémáid. Oké, túl van tárgyalva. Erre most el fogsz menni.

– Nem.

– De igen.

– Nem, nem kényszeríthetsz, nem fogok. Nem fogok!

Péntek este Selenával a Phi Kappa előtt állunk; a ház szó szerint vibrál a zenétől. Látom, ahogy az ablakok meg-rázkódnak minden egyes mély basszusütemtől.

– Rossz ötlet volt – nyögöm kínomban. Az egyetlen buli, amit szeretek, az a körbeülő, társasjátékos fajta.

– Koncentrálj – mondja erre Selena, és a vállamnál fogva megragad. – Baromi dögös vagy, úgyhogy beme-gyünk, te megkeresed Nathant, én meg fogok magam-nak egy menő csajt vagy pasit, attól függ, melyik tűnik fel előbb, és ma mindketten... érted?

– Mit is?

– Kamatyzolni fogunk. Kufircolni.

Összevonom a szemöldököm.

– Vagy mondjam inkább, hogy „szexuális kapcsolatot fogunk létesíteni”?

A hangom több oktávval magasabban szól, mint a normális emberi hang.

– Én még nem akarok... nem állok rá készen...

Selena kuncog.

– Ó, istenem, ha látnád most az arcodat. Csak vicceltem. Ma este nincs kamatyolás, oké? Nathannel olyan helyesek vagytok, kár lenne elrontani egy részeg, egyéjszakás kufirccal. Szépen megkeressük, ő meglát téged ebben a ruhában, és kész. Egyből padlót fog.

– Azt azért ne – motyogom az orrom alatt, hátha az átok meghallja. Veszek egy mély lélegzetet, és követem Selenát, aki magabiztosan besétál a zsúfolt diákszövetségi házba.

Bent még rosszabb, mint gondoltam. A zene olyan hangos, hogy a fogaim ritmusra koccannak össze. Selena beleveti magát a tömegbe, bekúszik a forró, lüktető testek közé, és engem is magával ránt. Fogalmam sincs, merre tartunk, vagy honnan tudja egyáltalán, hova kell mennünk. Valaki leönti egy jeges itallal a szűk farmert, amit Selena adott kölcsön erre az estére, mire felvisítok, elengedem Selena kezét, de a hangomat azonnal elnyeli a ricsaj. A testek megmozdulnak és összezárulnak Selena mögött. A nevét kiáltom, de még én sem hallom a saját hangomat.

Magamra maradtam. Mély levegőt veszek, ami hiba volt. A diákszövetségi háznak valószínűleg a legjobb pillanatukban sincs jó illatuk, ám egy órával egy őrült buli kezdete után már kifejezetten radioaktív szaguk van. A szám elé teszem a kezemet, bátorságot merítek, és visszafurakodom a tömegbe, miközben Selena után kiáltozom. Egy részeg fickó megbotlik és belém ütközik, hirtelen lendületétől én is megbotlom. Mindjárt eltaposnak. Nem pont így akartam meghalni.

– Hé, hé – mondja ekkor valaki, és felhúz a ragacsos padlóról.

– Nathan – lihegem.

Csak pislog.

– Meddy? – Aztán, mintha most jönne rá, kit is lát valójában, tágra nyílik a szeme. – Azta!

Az ajkamat harapdálom. Selena nagyon büszke lenne a reakciójára, de én hülyén érzem magam: mintha valaki más ruháját viselném. Ami igaz is. Selena olyan szűk farmerbe öltöztetett, hogy biztos vagyok benne, le kell majd vágni rólam, és egy csillogó, hátrész nélküli pántos topba, ami alá nem lehet melltartót húzni. És azt mondta, ez így rendben is van, mivel melltartót csak mellekkel rendelkező nők viselnek. Kemény, de igaz megállapítás.

– Ó, szia – felelem könnyedén, mintha egyáltalán nem számítottam volna rá, hogy itt látom, mintha nem kifejezetten azért jöttem volna ide félmeztelenül, hogy annyira meglepjem, hogy azonnal belém szeressen.

– Mi? – kiáltja.

– Azt mondtam, szia! – kiáltom vissza.

– Neked is szia! – kiáltja. Legalábbis azt hiszem, ezt mondja.

– Micsoda? – ordítom vissza. Mindketten megrázzuk a fejünket és nevetünk, és bármilyen feszültség volt is köztünk, elolvad, mint egy darab pillecukor. Megfogja a kezem és megszorítja, mielőtt átvezet a szobán. A szívem fájón összeszorul – ah, észre fogja venni, mennyire izzad a tenyerem, és akkor majd elengedi, és én ugyanúgy elveszítem őt a tömegben, ahogy Selenát is elvesztettem –, ám Nathan szorosan tartja a kezem, lassan araszol át a tömegen, és néhány lépésenként hátrafordul, hogy meggyőződjön róla, jól vagyok-e. Aztán hirtelen kint vagyunk az udvaron; hűvös éjszakai szél csípi az arcom és a csupasz hátam, libabőrös leszek tőle. Nathan

becsukja mögöttünk az üvegajtót, mire a dübörgő zene – hála istennek – elhallgat.

– Sikerült – mondja Nathan, és fél karjával átölel. – Hol van Selena?

– Bent valahol. – Megnézem a telefonomat, és küldök neki egy gyors üzenetet, hogy tudja, a hátsó kertben vagyok.

Amíg a telefonommal foglalkozom, Nathan üdvözlí a többieket. Egy maroknyian vannak itt kint, piros műanyag poharat, vagy sörösüveget szorongatnak. Oké, végig tudom csinálni. Itt sokkal nyugodtabb a hangulat. Zsebre dugom a kezem, vagy legalábbis megpróbálom. Kiderül, hogy ez a hülye farmer túl szűk ahhoz, hogy akár csak a kisujjam is beleférjen. Nathan bemutat a barátainak, akiknek a nevét azonnal elfelejtem, de amikor elmondom nekik az enyémet, párnak felcsillan a szeme, és Nathanre pillant, aki erre összehúzza szemét. A szívem zakatolni kezd. *Ez azt jelenti, hogy beszélt rólam a barátainak? EZ AZT JELENTI, HOGY NEM CSUPÁN BARÁTKÉNT SZERET?*

Oké, lassíts, nyuszifül! Ez még nem jelent semmit. Az egyik lány átnyújt egy üveg sört és egy üvegnyitót.

– Csak akaszd fel arra a kampóra, ha végeztél. – Egy kampóra mutat, ami az udvar közepén álló fára van felszögezve.

Úgy teszek, ahogy mondta, és amikor elfordulok a fától, egyenesen Nathan mellkasának ütközöm.

– Hopp.

– Jól vagy? Bocs, azt hittem, tudod, hogy mögötted állok.

Megdörzsölöm az orromat.

– Jézusom, te mellvértet viselsz az inged alatt?

Színpadiasan behajlítja a bicepszét.

– Mit mondhatnék? Egyszerűen csak jól ki vagyok pattintva.

– Inkább csontos vagy. – Persze nem az. Távolról sem. Elszakítom mohó tekintetemet a mellizmairól. Mi az, amit annyira vonzónak találok a pasik mellizmában? Olyan, mintha a mellekért rajonganék, csak fordítva: nőként a pasikéért. Egy mellbolond lány. Aztán a tekintetem Nathan kezén landol, és arra gondolok: *Mmm, szép kezei vannak.* Lehet, hogy inkább a kezekért bolondulok? Vagy talán Nathan minden egyes porcikájáért?

A fa törzsének dőlök, hogy minél lazábbnak tűnjek, ami óriási hibának bizonyul. Jó tanács: véletlenül se dőlj a fatörzsnek hát nélküli felsőben.

– A francba! – szisszenek fel, és a hátamat dörzsölöm.
– Mi van ezen a hülye fán, borotvapengék?

– Hmm, az csakis fakéreg lehet. Hadd lássam a hátadat! – És mielőtt észbe kapnék, Nathan ujjai már a csuszasz bőrömet érintik. Meleg, erős kéz a hűvös hátamon. Az izmaim vízzé olvadnak. A hasam gyakorlatilag egy pocsolya. Nyelek, emlékeztetnem kell magam, hogy lélegezzek. – Csak egy karcolás. Túl fogod élni. – Ám a keze nem hagyja el a hátamat. Ehelyett végigsimít rajta, amittől az egész testem bizseregni kezd. – Fázol?

Alig tudok megszólalni, amikor leveszi a kabátját és a vállamra teríti. Most. Most mondom el neki, hogy szexuális álmaim vannak róla – nem, inkább azt, hogy teljesen belezúgtam, hogy szerintem ő a lehető legtökéletesebb ember. A kabátja olyan nagy, hogy esetlenül lelóg a vállamról.

– Mondta már neked valaki, hogy milyen nevetségesen kicsi vagy?

– Már megbocsáss, de százötvenhét centiméter vagyok...

– Jobb napjaidon, magas sarkú cipőben – motyogja Nathan, és gödröcskés mosolyra húzódik a szája. Összefogja rajtam a kabátot és egy kicsit megrántja, mintha nem akarna elengedni. Nem is akarom, hogy elengedjen.
– Szia – mondja lány, bársonyos hangon.

Felnézek, és beleszédülök a tekintetébe.

– Szia! – köszönök vissza félénken.

Most az egyszer nincsenek viccek, nincsenek okoskodó megjegyzések, nem áll közénk a barátság vastag szövete. Csak ő van és én, meg a hűs sivatagi éjszaka, és a körülöttünk csillagokként világító lámpafüzérek.

– Örülök, hogy eljöttél – mondja Nathan.

És most az egyszer száz százalékig őszinte vagyok vele.

– Miattad jöttem.

Megint az a mosoly, aztán lehajtja a fejét, majd még lejjebb, ahogy én felemelem az enyémet, mire az ajkaink lágyan találkoznak, és akkor minden egyéb gondolatom elszáll.

Oké, oké, oké. Oké. Csókolóztam már fiúkkal. Oké, két fiúval. Jó, az egyik a kézfejem volt. A csók a másik fiúval nem volt valami jó; őszintén szólva a kezemmel jobb volt. Soha nem szerettem azokat a hollywoodi, tárt szájú csókokat; túl sok erjesztett garnélarák-pástétomot eszem ahhoz, hogy belemenjek egy ilyenbe. Ha csókolózásról van szó, nekem a zárt száj a legfontosabb.

De ez... Szent szar! Nathan tökéletes ellenpontja a prűd számnak. Az ajkai puhák, a lehelete rum- és mentaíz mámorító keveréke, és nem csak úgy becsúsztatja a nyelvét, mint Christian Miller kilencedikben. Nathan nem sieti el, olyan gyengéden, olyan tollpihepuha módon érinti az ajkait az enyémhez, amíg csont nélküli, vizes masszává nem válok. Széles, erős válla

köré fonom a karomat támaszáért, ő pedig félig felemel a földről. És mielőtt észbe kapnék, az ajkam szétnyílik, és tényleg Nathan Chant csókolom lángolva.

Ebben a pillanatban tudom, hogy ő az igazi. Nincs hozzá hasonló, mert senki sem tud úgy átölelni, ahogyan ő teszi, a testemet teljes hosszában az övéhez szorítva. És abban a pillanatban, amikor erre rájövök, tudom, hogy elvesztem.